

učinila za žalovanou náklad, který tato podle zákona by byla měla učiniti sama. Z téhož důvodu nelze mluvit ani o jednatelství bez příkazu ve smyslu § 1036 obč. zák., jež uplatňovala dovolatelka v odvolání, k jehož právním vývodům odkazuje i v dovolání. Pokud dovolatelka opírá žalobní nárok o zavinění žalované, dovozujíc, že, kdyby žalovaná nebyla jednala protismělně, nedodrževši platební doby, bylo by bývalo lze potvrdit zaplacení ve formě obchodní korespondence osvobozené podmíněně podle § 9 zákona z 29. února 1864 čís. 20 ř. z. od poplatku, uznal správně již první soud, jehož názor odvolací soud schválil, že žalovaná by se nebyla musila spokojit s takovým potvrzením, a že mohla žádati kvitanci ve smyslu § 1426 obč. zák. Tím řešily nižší soudy otázku, zda mezi zaviněním žalované a škodou žalobkyně byla příčinná souvislost. Není třeba zabývat se otázkou, zda obchodní dopis obsahující všechny náležitosti obsahu kvitance ve smyslu § 1426 obč. zák. by byl spadal pod ustanovení dříve uvedeného zákona. Názor dovolatelčin, že takový obchodní dopis a zpoplatněná kvitance ve smyslu § 1426 obč. zák. jsou úplně rovnocenné, není správný. Dovolatelka přehlíží, že zmíněný zákon prohlašuje takovou korespondenci za osvobozenou jen podmíněně a že, jestliže se jí soudně upotřebí, podléhá poplatku stanovenému pro dotčené právní jednání, pokud se týče pro dotčenou právní listinu. § 1426 obč. zák. dává plátcí právo žádati kvitanci t. j. písemné vysvědčení, že závazek byl splněn. Takové vysvědčení podléhá podle tar. pol. 47 a) poplatku, který jako její náklad podle toho, co již řečeno, nese věřitel. Nebyla by tedy žalovaná takové vysvědčení, kdyby ho použila před soudem v případném sporu proti firmě G., na niž činila platy žalobkyni, musila dodatečně zpoplatnit, jak by tomu bylo u pouhé obchodní korespondence. Nebylo tu proto oné příčinné souvislosti a není žalobní nárok ani z důvodu náhrady škody opodstatněn.

Čís. 13732.

Výroba kyseliny uhličitě z plynů minerálních pramenů není provozáním obchodní (čl. 271 čís. 1 obch. zák.) živnosti podle čl. 250 obch. zák.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, Rv I 1961/32.)

Ve sporu o sdělení rozvahy a o povolení nahlédnutí do obchodních knih atd. vznesl žalobce mezitimní určovací návrh, by bylo zjištěno, že žalobce jest v závodu žalovaného na výrobu kyseliny uhličitě tichým společníkem. Oba nižší soudy vyhověly mezitimnímu určovacímu návrhu, uznávše i jinak částečně podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání žalovaného znovu rozhodl.

Důvody:

Jest řešiti jen otázku, zda bylo odvolacím soudem právem vyhověno mezitimnímu určovacímu návrhu čili nic. A tu jest přisvědčiti dovolání, že odvolací soud neprávem posuzoval smlouvu společenskou mezi stra-

nami podle předpisů obchodního zákoníka o tiché společnosti (čl. 250 a násl. obch. zák.). Jak ze společenské smlouvy plyne, vstoupil žalobce jako tichý společník do podniku žalovaného na výrobu kyseliny uhličité z plynů minerálních pramenů města Karlovy Vary. Jde proto při podniku tom o získání věci prvovýrobou a nikoliv o provozování obchodů podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. a nelze proto provozování podniku toho pokládati za provozování obchodní živnosti podle čl. 250 obch. zák. Jest tudíž společenskou smlouvu stran posuzovati podle předpisů občanského zákoníka. A tu tvrdí žalovaný, že podle smlouvy byl oprávněn ke zrušení smluvního poměru, ježto žalobce nedostál svým povinnostem smlouvou společenskou převzatým. Prvý soud zjistil, že žalobce splnil náležitě své smluvní povinnosti a vyhověl proto mezitimnímu určovacímu návrhu. Odvolací soud, posuzuje mylně věc s hlediska obchodního zákoníka, se neobíral vývody odvolání žalovaného a neučinil žádná zjištění. Nelze proto dovolacímu soudu pro nedostatek těchto zjištění rozhodnouti spornou věc s právního hlediska.

Čís. 13733.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Přisouzený úrok, vyloučený z vyrovnání podle § 30 čís. 1 vyr. řádu, lze vymáhati jen pro případ obživnutí pohledávky.

$\frac{1}{3}\%$ provise a útraty směnečných žalob, vzniklé po zahájení vyrovnání, nejsou vyrovnáním dotčeny a nemá nezaplacení jich právě tak jako nezaplacení úroku, vyloučeného z vyrovnání, vliv na obživnutí pohledávky.

Upomínka ve smyslu § 67 vyr. řádu musí pocházeti od onoho věřitele, jenž se dovolává důsledků nesplnění vyrovnání.

Návrh na povolení exekuce nenahrazuje upomínku ve smyslu § 67 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, Rv I 1331/34.)

O žalobcově jmění bylo dne 29. října 1931 zahájeno vyrovnací řízení, k němuž žalovaná banka M., odbočka v K., přihlásila dvě směnečné pohledávky. Za vyrovnacího řízení si žalovaná vymohla na tyto pohledávky směnečné platební příkazy ze dne 16. listopadu 1931 a ze dne 4. prosince 1931, jimiž žalobce byl odsouzen zaplatiti odbočce, nyní žalované, kromě jistin ještě 6% úroky, $\frac{1}{3}\%$ provise, útraty protestu a soudní útraty. Přihlášená pohledávka žalované byla ve vyrovnání uznána a podle potvrzeného vyrovnání měl žalobce zaplatiti 46% pohledávek ve splátkách, 12% dne 1. prosince 1932, 10% dne 15. května 1933, 12% dne 15. července 1933, 12% dne 27. října 1933. Žalovaná odbočka banky M. navrhla proti žalobci podáním ze dne 15. června 1933 exekuci, jednak na movitosti, jednak vnuceným vkladem zástavního práva pro obě pohledávky přihlášené k vyrovnání ve zbytku 10.050 Kč, a to podle platebních příkazů, a odůvodnila tento exekuční návrh tím, že žalobce kromě první vyrovnací splátky nezaplatil druhou vyrovnací kvotu, ačkoliv byl prý žalovanou upomínán doporučeným dopisem firmy J., která dopisem ze dne 17. května 1933 upomenula žalobce za sebe a